

Ήταν μια χώρα που την έλεγαν «Σοβιετική Ένωση»...

Συμπληρώθηκαν 28 χρόνια από τη διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης. Ήταν **25 προς 26 Δεκέμβρη 1991** όταν η κόκκινη σημαία έπαψε να κυματίζει στο Κρεμλίνο μετά από 74 χρόνια.

Τότε υπήρξαν εκατομμύρια άνθρωποι σε κάθε σημείο της Γης που, ανεξάρτητα από πολιτική και ιδεολογική τοποθέτηση, συναισθάνθηκαν τις αρνητικές συνέπειες αυτής της εξέλιξης. Οσα ακολούθησαν ξεπέρασαν ακόμα και την πιο δυσοίωνη φαντασία.

Υπήρχαν όμως και οι άλλοι. Εκείνοι που, όπως έχω σημειώσει, στη θέση της Ένωσης Σοβιετικών Σοσιαλιστικών Δημοκρατιών έστησαν την λέσχη της δικής τους... «ΕΣΣΔ»:

Τη λέσχη της **«Ένωσης Σαχλαμάρας Σπουδαιοφανών Δοκησίσοφων»**.

Είναι αυτοί που πρωτοστάτησαν σ' ένα τρελό πανηγύρι «δημοκρατίας», «ελευθερίας» και «ευημερίας» πάνω στα «ερείπια του σιδηρού παραπετάσματος»... Μιλάμε για τους θαμώνες στο κλαμπ του «επιστημονικού κομπογιαννιτισμού», για τα εκλεκτά δείγματα του υβριδίου της γελοιότητας που προκύπτει από τη σύζευξη του πρωτόγονου αντικομμουνισμού με την ιδεολογική τύφλωση.

Ένας από τους τεράστιους του χυδαίου αναθεωρητισμού της Ιστορίας σε εγχώριο επίπεδο (σε σημείο δικαιολόγησης ακόμα και των δωσίλογων της Κατοχής που τι να κάνουν οι καημένοι έπρεπε να αντιμετωπίσουν το ΕΑΜ και τους κομμουνιστές γι' αυτό... αναγκάστηκαν να γίνουν δωσίλογοι) είναι ο Μαραντζίδης. Ο εν λόγω πριν λίγα χρόνια μας χάρισε τα φώτα του και στο θέμα της «απελευθέρωσης» που επέφεραν στον κόσμο και ειδικά στις πρώην σοσιαλιστικές χώρες οι ανατροπές του '90.

Θαυμάστε:

«Αν κάτι εντυπωσιάζει πραγματικά τα τελευταία χρόνια είναι πως ο μετακομμουνιστικός κόσμος, οι χώρες δηλαδή που εξήλθαν ή εξέρχονται από τον κομμουνιστικό ολοκληρωτισμό, σημαδεύουν όλο και περισσότερο με την παρουσία τους τις διεθνείς εξελίξεις. Περίπου το ένα τρίτο του πλανήτη, που μέχρι πρότινος βρισκόταν στο περιθώριο, τώρα καταλαμβάνει νέα θέση. Η κατάρρευση του κομμουνισμού σε συνδυασμό με την παγκοσμιοποίηση έφερε τους πληθυσμούς των χωρών αυτών στο προσκήνιο της παγκόσμιας σκηνής (...). Τελικά, από μια παράξενη ειρωνεία της ιστορίας, είναι ο καπιταλισμός που απελευθέρωσε εκατοντάδες εκατομμύρια ανθρώπους από τις αλυσίδες τους (...). Οι μετακομμουνιστικές δημοκρατίες της ανατολικής Ευρώπης κατάφεραν μέσα σε είκοσι χρόνια κάτι εντυπωσιακό και ίσως πρωτοφανές στη σύγχρονη Ιστορία: τη διπλή μετάβαση, δηλαδή, την οικοδόμηση μιας οικονομίας της αγοράς, πλαισιωμένης ταυτόχρονα από δημοκρατικούς πολιτικούς θεσμούς»... (Μαραντζίδης, «Καθημερινή», 26/8/2012)

Αφού, λοιπόν,

- παρακάμψουμε το γεγονός της φτώχειας και της λεηλασίας που υπέστησαν αυτές οι χώρες με το πέρασμά τους στον παράδεισο της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης,
- κλείσουμε τα μάτια στον περικυκλωμένο από τις φλόγες του πολέμου μεταψυχροπολεμικό κόσμο της «ειρήνης»,
- προσπεράσουμε το ντελίριο δημοκρατίας που θριαμβεύει με σημαντικόρους τους ναζί, τους φασίστες και τους ακροδεξιούς από Ουκρανία μέχρι Ουγγαρία και από Πολωνία μέχρι Βαλτικές χώρες,

Ας έρθουμε να δούμε τώρα, στα 28 χρόνια μετά, το είδος της «εντυπωσιακής μετάβασης» για την οποία πανηγυρίζουν οι «σοφοί» περίξ των καθεστωτικών σαλονιών. Πάμε να δούμε πώς μετρίεται η «ελευθερία» και η «δημοκρατία» της ανατροπής που συντελέστηκε το 1991, πρώτα και κύρια στην ίδια την πρώην Σοβιετική Ένωση, στη σημερινή Ρωσία, εκεί όπου οι Πούτιν και Μεντβέντεφ έχουν διακηρύξει την «οριστική ρήξη» με το σοβιετικό παρελθόν:

1ο) Μετά την πτώση της ΕΣΣΔ, ο πληθυσμός της Ρωσίας, λόγω της εκτίναξης της θνησιμότητας, μειώθηκε (σύμφωνα με την επίσημη στατιστική υπηρεσία της χώρας – Rosstat) κατά 7 εκατομμύρια, από τα 149 εκατομμύρια το 1993 στα 142 εκατομμύρια σήμερα. Υπολογίζεται, δε, ότι η μείωση του πληθυσμού μέχρι το 2025 θα φτάσει τα 18 εκατομμύρια και μέχρι το 2050 θα έχει ξεπεράσει τα 40 εκατομμύρια.

Ήταν ο ίδιος ο Πούτιν που τον Μάρτη του 2012, σε άρθρο του στην «Komsomolskaya Pravda», ενόψει των προεδρικών εκλογών ομολογούσε ότι «σήμερα ζουν στη Ρωσία 143 εκατομμύρια άνθρωποι σύμφωνα με εκτιμήσεις εμπειρογνομόνων. Αν οι παρούσες συνθήκες παραμείνουν ίδιες, το 2050 ο πληθυσμός θα είναι 107 εκατομμύρια».

Ήδη μια δεκαετία νωρίτερα η 10η Σύνοδος της Γενικής Συνέλευσης της Ακαδημίας Ιατρικών Επιστημών της Ρωσίας, δημοσίευσε τα συμπεράσματά της σε άρθρο υπό τον τίτλο... «Αργός θάνατος». Όπως σημειωνόταν «οι διαστάσεις και η άνευ προηγουμένου αύξηση της θνησιμότητας και η χειροτέρευση της υγείας του πληθυσμού της Ρωσικής Ομοσπονδίας είναι τόσο σημαντικές που εμφανίστηκε η απειλή της εθνικής ασφάλειας της χώρας».

Το ποσοστό θνησιμότητας στη Ρωσία είναι τόσο υψηλό ώστε να συγκρίνεται με εκείνο χωρών της Αφρικής. Τα αίτια της αυξανόμενης θνησιμότητας αποδίδονται στην κατάρρευση του συστήματος Υγείας, της Πρόνοιας, στην κακή διατροφή και στην υπαγωγή των Ρώσων σε καθεστώς στρεσογόνων καταστάσεων, όπως η ανεργία.

2ο) Σύμφωνα με τα στοιχεία που παρέθεσε στην «LeMonde» ο Ανατόλι Βισένσκι, διευθυντής του δημογραφικού ινστιτούτου της Μόσχας, στη Ρωσία «ο ένας στους τρεις άνδρες πεθαίνει μεταξύ 20 και 60 ετών. Οι Ρώσοι άνδρες έχουν σήμερα προσδόκιμο επιβίωσης τα 61,4 έτη. Ο μέσος όρος ζωής των Ρώσων είναι κάτω από πολύ φτωχότερες χώρες, όπως π.χ. το Μπαγκλαντές». Δηλαδή το προσδόκιμο ζωής των ανδρών στη Ρωσία λίγο απέχει από τα επίπεδα που ίσχυαν την εποχή του τσάρου!

Ανάμεσα στα άλλα αίτια σημειώστε κι αυτά:

α) Σύμφωνα με τους επιστήμονες γιατρούς της Ακαδημίας Ιατρικών Επιστημών της Ρωσίας «οι συνέπειες των γκορμπατσοφικο-γελτσινικο-πουτινικών μεταρρυθμίσεων οδήγησαν στο γεγονός ότι μέσα σε 10 χρόνια (1989 – 1999) όλες οι κατηγορίες ασθενειών στη Ρωσία αυξήθηκαν κατά 15,4%».

β) Στη χώρα που επί ΕΣΣΔ υπήρχε το καλύτερο σύστημα υγειονομικής περίθαλψης στον κόσμο, σήμερα έχουμε το φαινόμενο της κατάρρευσης του συστήματος Υγείας με τη Ρωσία να παρέχει για την υγεία το 4,2% του ΑΕΠ έναντι 8%-10% κατά μέσο όρο στη Δύση.

γ) Ακόμα ένας αριθμός «ελευθερίας» και «ευημερίας»: Μόνο από τη μαζική έξαρση του αλκοολισμού που σημειώθηκε μετά την ανατροπή, σε διάστημα μιας 20ετίας στη Ρωσία έχασαν τη ζωή τους πάνω από 3 εκατομμύρια άνθρωποι! Σήμερα υπολογίζεται ότι κάθε χρόνο 500.000 Ρώσοι πεθαίνουν από το αλκοόλ! Ας κάνουμε μια σύγκριση: Στα 10 χρόνια πολέμου στο Αφγανιστάν σκοτώθηκαν 12.000 στρατιωτικοί. Με άλλα λόγια, από το αλκοόλ πεθαίνουν κάθε χρόνο στη μετασοβιετική Ρωσία 40 φορές περισσότερα άτομα από όσα σκοτώθηκαν στις στρατιωτικές απώλειες που είχε σε 10 χρόνια η Σοβιετική Ένωση στο Αφγανιστάν. Σύμφωνα με την έκθεση της «Εστίας πολιτών της Ρωσίας» η επιδημία αλκοολισμού έχει οδηγήσει στο εκπληκτικό φαινόμενο η θνησιμότητα των ελευθέρων ανδρών να είναι τριπλάσια εκείνων που είναι κρατούμενοι στις φυλακές...

δ) Μόνο τη δεκαετία 1999 – 2009, όπως καταγράφεται από την υπηρεσία του ΟΗΕ, ο αριθμός των ναρκομανών αυξήθηκε κατά 60%. Στη σημερινή Ρωσία (στοιχεία της ρώσικης ομοσπονδιακής υπηρεσίας – FSKN) υπάρχουν πάνω από 5 εκατομμύριο άνθρωποι εθισμένοι στα ναρκωτικά. Πάνω από 800.000 Ρώσοι έχουν πεθάνει από το 2001 λόγω της χρήσης ναρκωτικών. Τα κέρδη των εμπόρων ναρκωτικών υπολογίζεται ότι ξεπερνούν ετησίως τα 75 δισ. δολάρια, αφού η Ρωσία έχει μετατραπεί στη μεγαλύτερη αγορά ηρωίνης με το 20% του παγκόσμιου εμπορίου του συγκεκριμένου «προϊόντος» να διενεργείται στο έδαφός της. Μόνο από το Αφγανιστάν εκτιμάται ότι διακινείται ετησίως στα εδάφη της Ρωσίας ηρωίνη αξίας 4,5 δισ. ευρώ...

3ο) Τρομακτικά διαμορφώθηκαν τα στοιχεία για τη θνησιμότητα των παιδιών και μητέρων μετά την πτώση της ΕΣΣΔ. *Η θνησιμότητα των παιδιών στον πρώτο χρόνο της ζωής τους έφτασε να είναι έως και 2 φορές υψηλότερη απ' ό,τι στις οικονομικά αναπτυγμένες χώρες.*

Ο παιδικός πληθυσμός, σύμφωνα με τα στοιχεία του 2009, είχε μειωθεί τουλάχιστον κατά 12%. Η μητρική θνησιμότητα στη Ρωσία καταγράφηκε έως και κατά τουλάχιστον 5 φορές υψηλότερη απ' ό,τι στις οικονομικά αναπτυγμένες χώρες.

Σημειώστε: Από τα μεγαλύτερα θύματα της ανατροπής στη Σοβιετική Ένωση, και όχι μόνο, ήταν τα παιδιά. Η ίδια η διευθύντρια της ΓΙΟΥΝΙΣΕΦ, η Κάρολ Μπέλαμι, είχε αναγκαστεί να παραδεχτεί, παρουσιάζοντας την έκθεση του 2004, ότι *«η οικονομική ανάπτυξη (σ.σ. μετά το 1990) στην Ανατολική Ευρώπη και την πρώην ΕΣΣΔ απέκλεισε τα παιδιά».*

Σύμφωνα με τα υπάρχοντα στοιχεία (και πάλι της ΓΙΟΥΝΙΣΕΦ), ένα στα τρία παιδιά έφτασαν στην «μετακομμουνιστική» Ρωσία να ζει κάτω των ορίων της φτώχειας. Στις ρωσικές πόλεις να κυκλοφορούν πάνω από 2 εκατομμύρια «παιδιά του δρόμου», ενώ πάνω από 700.000 παιδιά να βρίσκονται σε ιδρύματα, «παρατημένα» από τις οικογένειές τους.

Και κάτι ακόμα: Κάθε χρόνο στη μετασοβιετική Ρωσία εξαφανίζονται πάνω από 30.000 παιδιά, τα οποία είτε καταλήγουν στη «βιομηχανία» λευκής σαρκός, την παιδική πορνεία, είτε θυσιάζονται στο εμπόριο οργάνων...

4ο) Η «σπουδαία», κατά ορισμένους, μεταβατική διαδικασία από το σοσιαλισμό στην άγρια «οικονομία της αγοράς» και στους «δημοκρατικούς πολιτικούς θεσμούς», συνοδεύτηκε, κατά την πρώτη μόνο δεκαετία, από πρωτοφανή στην ιστορία αύξηση των κοινωνικών νοσημάτων, όπως είναι η φυματίωση, η σύφιλη, η ναρκομανία, οι μολυσματικές ηπατίτιδες.

Η θνησιμότητα από φυματίωση σε σύγκριση με το 1990 αυξήθηκε κατά 2,5 φορές. Από το 1990 έως το 1997 η νοσηρότητα από σύφιλη αυξήθηκε κατά 64 φορές.

Εν έτη 2015 μια ασθένεια που θα έπρεπε να έχει εξαφανιστεί, η φυματίωση, εμφάνισε 10,4 εκατομμύρια νέα κρούσματα παγκοσμίως. Όπως εξήγησε πριν από λίγο καιρό στην Επιτροπή Κοινωνικών Υποθέσεων της ελληνικής Βουλής ο κ. Μιχάλης Κουμπής, (πρόεδρος της Ελληνικής Πνευμονολογικής Εταιρείας)

«ένα μεγάλο πρόβλημα επανεμφάνισης της φυματίωσης ήταν και η κατάρρευση υγειονομικών συστημάτων. Για παράδειγμα, η πρώην Σοβιετική Ένωση με τη διάλυσή της είχε και κατάρρευση του υγειονομικού της συστήματος και, εν συνέχεια, χιλιάδες κόσμου από τις χώρες αυτές όδευσε προς την Ευρώπη, κουβαλώντας μαζί και το πρόβλημα της φυματίωσης».

Μια ματιά στα στοιχεία του Παγκόσμιου Οργανισμού Υγείας πείθει ότι στο πλαίσιο του σοβιετικού κράτους, στα πρώτα μόλις χρόνια της νεαρής Σοβιετικής Ένωσης, εξαλείφθηκαν οι μολυσματικές ασθένειες. Αυτές που αναβίωσαν στη Ρωσία ακριβώς την επόμενη μέρα από την... «απελευθέρωσή της».

5ο) Ας μιλήσουμε, τώρα, για την «ελευθερία» της.. φτώχειας:

- Σύμφωνα με τη ρωσική στατιστική υπηρεσία «Rosstat», εντός του 2015 ο αριθμός των Ρώσων, τα εισοδήματα των οποίων δεν ξεπερνούσαν το ελάχιστο επίπεδο διαβίωσης, αυξήθηκαν σε σχέση με το 2014 κατά 6,7 εκατομμύρια άτομα και ανήλθαν στα 23 εκατομμύρια! Δηλαδή 1 στους 6 Ρώσους «ζούσε» – επισήμως – σε συνθήκες φτώχειας, που σημαίνει ότι δεν διέθετε ούτε καν τα 123 ευρώ μηνιαίως που έχουν ορίσει οι ρωσικές αρχές σαν όριο της φτώχειας στη χώρα...
- Τρία χρόνια μετά, φέτος, εν έτει 2018, ο Ρώσος υπουργός Εργασίας Μαξίμ Τοπλίν παραδέχτηκε ότι κάτω από το όριο της φτώχειας ζουν 20 εκατομμύρια Ρώσοι .
- Η αλήθεια, όμως, είναι ακόμα χειρότερη: Σύμφωνα με την τελευταία έρευνα (Δεκέμβρης 2018) του Ινστιτούτου Κοινωνικής Ανάλυσης & Πρόβλεψης της Ρωσικής Ακαδημίας Εθνικής Οικονομίας & Δημόσιας Διοίκησης (σημείωση: υπάγεται στο Κρεμλίνο) α) το 22% των Ρώσων βρίσκεται στην κατηγορία των φτωχών, στην οποία ανήκουν τα άτομα τα εισοδήματα των οποίων δεν τους επιτρέπουν να αποκτήσουν τίποτα περισσότερο από τα βασικά είδη διατροφής, β) το 35,6% των Ρώσων εντάσσεται στην κατηγορία του καταναλωτικού κινδύνου.

Σύμφωνα, δε, με τον διευθυντή του Ινστιτούτου Οικονομίας της ρωσικής Ακαδημίας Ρουσλάν Γκρίνπεργκ «μόνο το 20% του ρωσικού πληθυσμού ζει άνετα. Για το ήμισυ σχεδόν του πληθυσμού η ζωή είναι απλώς μια μάχη επιβίωσης»...

6ο) Πάμε τώρα στην άλλη όχθη της... «ελευθερίας»: Σύμφωνα με την έκθεση (GlobalWealthReport) της CreditSuisse για το 2014:

Το 10% των πλουσιότερων ανθρώπων στη Ρωσία κατέχει το 85% του πλούτου της χώρας και από αυτούς το 1% των πλουσίων της χώρας κατέχει το 74% του συνολικού πλούτου της Ρωσίας! Η «επίδοση» κατατάσσει τη Ρωσία στη χώρα με τη μεγαλύτερη κοινωνική ανισότητα στον πλανήτη.

Επίσης: Σύμφωνα με την αξιολόγηση και κατάταξη των πλουσιότερων ανθρώπων της Ρωσίας, ο αριθμός των Ρώσων δισεκατομμυριούχων σε σχέση με το 2004 τριπλασιάστηκε και από τους 36 πήγε στους 111. Αυτοί οι 111 άνθρωποι – σε ένα πληθυσμό 143 εκατομμυρίων – κατέχουν το 20% σχεδόν του συνολικού πλούτου. Οι 20 πλουσιότεροι εξ αυτών διαθέτουν περιουσία άνω των 227 δισ. δολαρίων.

Επίσης: Το 2013 η αξία των περιουσιακών στοιχείων των 200 πλουσιότερων Ρώσων επιχειρηματιών είχε καταμετρηθεί στα 488,3 δισ. δολάρια, δηλαδή κατά 42 δισ. δολάρια περισσότερα σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά.

Αν μη τι άλλο, τα παραπάνω στοιχεία είναι εντυπωσιακά. Εντούτοις, συνεχίζουμε να υποστηρίζουμε ότι ποτέ δε θα γίνουν τόσο «εντυπωσιακά» όσο «εντυπωσιακή» είναι η «επιστημοσύνη», η «αντικειμενικότητα» και η σαχλαμάρα εκείνων που τα βαφτίζουν μετάβαση στην... «ελευθερία» και στη... «δημοκρατία».

Υστερόγραφο: Σύμφωνα με τη δημοσκόπηση που διενήργησε πριν λίγες μέρες το ανεξάρτητο ερευνητικό κέντρο Levada-Centr το ποσοστό των Ρώσων που νοσταλγούν την Σοβιετική Ένωση έχει εκτιναχθεί σήμερα στο 66%. Είναι το μεγαλύτερο ποσοστό που καταγράφηκε την τελευταία δεκαετία.

Το 2017 το ποσοστό των Ρώσων που εξέφραζαν την λύπη τους για την διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης έφθανε το 58% , ενώ επί δέκα συνεχή χρόνια δεν είχε υπερβεί το 61%. Η πρόσφατη αυτή δημοσκόπηση του Levada-Centr έδειξε επίσης ότι το 60% των Ρώσων πιστεύουν ότι η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης θα μπορούσε να είχε αποφευχθεί (αυτό το ποσοστό είναι το μεγαλύτερο των τελευταίων 13 ετών).

Η πλειοψηφία αυτών που νοσταλγούν την Σοβιετική Ένωση είναι άτομα ηλικίας 55 ετών και άνω, ωστόσο από τα εντυπωσιακά στοιχεία της έρευνας είναι ότι τα τελευταία δύο χρόνια αυτού του τύπου οι διαθέσιμες αυξάνονται αλματωδώς και μεταξύ των νέων ηλικίας 18-24 ετών.

Πηγή : [ΝΙΚΟΣ ΜΠΟΓΙΟΠΟΥΛΟΣ Πολιτική](#) 26 Δεκεμβρίου 2019

mpog@imerodromos.gr